

MARTÍ DOMÍNGUEZ

Elucubracions sobre el ****

Dispenseu la brusca interrupció del titular. Però potser resultava excessiu. Ja Sterne, en el *Tristram Shandy*, va tenir algunes dificultats en el moment de parlar d'aquesta part del cos: "A la meua germana pot ser que no se li acomode deixar que un home se li acoste tant al seu ****". Açò és una aposiopesi. Llevem els asteriscs i escriguem "darrere". Açò resultaria impúdic. Esborrem, doncs, "darrere" i escriguem "camí encobert". Així serà una metàfora.

Doncs bé: dispenseu l'aposiopesi i permeteu-me elucubrar una mica sobre el "camí encobert". Als antropòlegs sempre els ha intrigat el fet que l'home tinga un **** tan desenvolupat respecte a altres primats. Les natges humanes són particularment conspicues, i des del punt de vista fisiològic són uns magatzems de teixit adipós sense cap fonament aparent, que fins i tot poden resultar incòmodes —com s'esdevé amb els pits femenins— en el moment d'emprendre la cursa. Ja Charles Darwin, en aquella impressionant obra que és *L'origen de l'home i la selecció en relació al sexe*, va escriure en el seu capítol dedicat als senyals sexuals secundaris en l'espècie humana: "És ben sabut que en un gran nombre de dones hotentotes es projecta àmpliament la part posterior del cos. (...) Sir Andrew Smith va veure una dona que estava considerada com un tipus de bellesa, tan immensament desenvolupada de malucs que quan seia a terra no podia alçar-se. (...) Segons afirma Burton en un dels seus estudis antropològics, els homes somalis 'trien les seues esposes col·locant-les en fila i decidint-se per la que projecta un major *tergum*: res més odiós per a un negre que la forma oposada'".

Ah! el *tergum*! Vet ací una nova forma d'evitar el mot impúdic! Sempre que llisc Darwin, em sorprèn la seua enorme capacitat d'observació, el seu treball ímprob de documentació, i molt especialment la valerosa probitat amb què s'enfronta a les dades. Perquè Charles Darwin proposaria que gran part de la moda victoriana buscava amb els seus ornaments reforçar els senyals sexuals femenins. Imagineu-vos l'espant de totes aquelles senyorettes encotillades, amb barrets sumptuosos, amb elegantíssimes robes, amb polissons enlluernadors i protuberants, enfrontant-se espantades al precís ull del científic, que relacionava el seu refinadíssim comportament amb el de les mones! De fet, Charles Darwin aniria més lluny, i suggeriria que l'ús dels polissons victorians d'alguna manera n'era la contrapartida civilitzada dels voluminosos malucs de les hotentotes.

Convindreu que Darwin es va guanyar a pols sortir caricaturitzat en totes les revistes satíriques anglosaxones. I, tanmateix, potser no anava tan equivocat. En un article publicat recentment a la revista *Nature* (410: 204), un investigador de la universitat de Harvard i un altre de la de

LLOSA

Reading demostren que en el cas dels babuïns els senyals del "darrere" són especialment importants. Quan la femella del babuí entra en estat receptiu, les seues natges augmenten sorprenentment de volum i adopten un color roig viu. Aquests investigadors americans asseguren en aquest estudi que les mides de les natgeres és el més significatiu indicador de la seua fertilitat, i que aquelles que en llueixen de més voluminoses són ràpidament seleccionades pels mascles dominants. En definitiva, res és més odiós per a un babuí que una babuína de la "forma oposada"...

Gosarem insinuar que potser el "camí encobert" dels humans té alguna relació amb el dels babuïns? Evidentment, això resultaria intolerablement impúdic. I, tanmateix, encara està per explicar per què "la part posterior de l'home", és a dir, el ****, es projecta d'una manera, en fi, tan sensacional. Ah! Si Darwin haguera conegut aquestes dades dels babuïns! Quines belles metàfores hauria valentment divulgat!